

még nem látott senkit meggyógyulni? Az adjunktus hezitált egy kicsit a válasz előtt. Nem, Mester, még nem láttam.

Akkor megint felsugárzott az a bizonyos, mindenkit fogva tartó, komoly tekintet, a lélek szigorúságától férfias töprengő arc, ami úgy adta át magát, hogy a titkaiból mindig csak keveset árult el, de a korábban acélkék tekintet megenyhült, és a szemek kicsit fátyolosak lettek. Mondják – kérdezte a Mester nagyon hal-kan, és ez a meglepő sordino olyan volt, mint egy fohász, ami a nagyon fontos dolgokat előzi meg – mit ér egy professzor az emlékei nélkül? Mit ér, ha elveszíti a legfontosabbat, amit valaha is gyűjtött egész életében. Tudják, hogy egy professzornak, ha megöregszik, nincsen semmije, csak az emlékei. Azok nélkül ő már nem Ő. Szegényebb lett, mint a legszegényebb kol-

dus. Itt áll előttünk kifosztva! Semmije nem maradt szegény barátomnak. Semmije! A Mester néhány másodpercre megfedkezett a látogatókról, elnézett a könyvespolc felé, valahova azon is túl, mérhetetlenül messzire.

A konzíliumnak vége volt. Minden itt van? – kérdezte az adjunktus a leggyorsabb gyakor-
nokot, aki ezt mondta: Végül is... nem mondott semmit, csak kérdezett, végül is...

Semmit!? – mondta az adjunktus bosszúsan. – ...bizonyára nem figyeltél, hiszen mindent elmondott, talán még annál is többet. Neked még hosszú idő kell, miután elkezdesz magadtól válaszolni ezekre a kérdésekre. Addig is tartsd a szád, nem kell tudni senkinek, hogy a Mesternél jártunk.

DR. SZIRMAI IMRE
ideggyógyász, Budapest

Egy eltűnt évfolyamtársra emlékezve

Kalapos Ferenc 1935. február 22-én született, 6 nappal előbb, mint jómagam. Az 1959-ben Budapesten végzett általános orvosok közül, aki tehetett, az évforduló évében vette át aranydiplomáját. Kalapos Feri barátom hiányzott közülünk.

Annak idején megjelenése az anatómiai előadóban nagy feltűnést keltett a friss elsőéves orvostanhallgatók sorában. Feri jócskán elkéste az előadást. A felső ajtók egyikén jött be nagy sebbel-lobbal, hirtelen megállt, körültekintett. Minden fej hátrafordult, a szemek rászegeződtek. Megjelenése meglehetősen színpadias volt. Hullámos szőke hajára, finom metszésű arcára az amúgy elsötétített előadóban egyetlen lámpa fénye vetült. Elegáns, könnyű, prémgalléros téli kabátot viselt, bal kezében ezüsfogantyús sétatobot tartott. Jelenség volt, a szó legszebb értelmében. Mi, konfekcióruhát hordó leendő kollégái csodálattal bámultuk.

Kisvártatva Kalapos Feri az életembe is belépett. Kiderült róla, hogy dandy külseje mögött jóindulatú, csaknem félnék fiú rejtőzik. Születi szeretettel fogadtak, mert én (akkoriban szorgalmas eminens, jó fiú) – gondolták – jó hatással leszek csapongó életvitelű gyermekükre.

Feri Darvas Ivánnal vitorlázott a Balatonon, a pesti éjszakai mulatókat látogatta, konzumnő volt a szeretője, talán még szerencsejátékokat is játszott.

Másodéves korától gyakran vállalt ügyeletet idős betegeket kezelő osztályon. Az esti vizit-nél, ha a beteg bármilyen panasszal élt, altatót rendelt. Másnap rémült telefonok érkeztek:

– Mi történt a beteggel? – kérdezte a félig kó-más állapotban lévő kezelőorvos.

– Barbiturátot kapott – adott magyarázatot Feri nyugodtan, kimerően.

A körzeti orvos édesapa nem akármilyen orvosi múlttal büszkélkedhetett! A Korányi-kli-nika tanársegédjeként dolgozott, Haynal Imre személyes barátja és gyakori vacsoravendégük volt, mint ahogy a magyar szellemi élet kiváló-ságai: Hubay Miklós és a nagy színész, Uray Ti-
vadar is megfordultak Kalaposék társaságában.

Valahányszor ellátogatok a Semmelweis Egyetem I. számú Belgyógyászati Klinikájára, a múltat őrző, bemutató, barna fényképeken megtalálom dr. Kalapos Imre képét, odaköszö-nök neki. Ugratásként gyakran idéztük Feri-nek Hetényi Géza későbbi szegedi professzor könyvéből az egyik, az ulcus duodeni kutatás-

ban elért eredményt ismertető mondatát: „Magam Kalapossal...”

Kalaposék műveltségének voltak sajátos, igen jó oldalai. A családi könyvtárunkban a „kötelező” nagy írók mellett, Gulácsy Irén, Tormay Cecil, Márai Sándor, Harsányi Zsolt művei mellett, az összes Vaszaryk (*Hárman Párizs ellen, Vigyázz, ha jön a nő!* stb.) feszítettek. Tőlük kaptam kölcsön Paul Morand-t, Pitigrillit.

...És bár a szigorú apa rossz szemmel nézte fia kicsapongásait, az általános iskolai tanítónő anya és mintagyerek öccse rajongtak a család „fekete bárányáért”. Remélték, hogy hatásomra „összeszedi magát”, és jó szellemi képességeinek megfelelően teljesít majd az egyetemen. Nem így történt: Ferivel összebarátkoztunk ugyan, de mivel én még kispolgáribb környezetből származtam, nekem imponált az ő magatartása és életvitele. Tanulás helyett mulatozni jártunk, az én tanulmányi teljesítményem pedig meredeken, majdnem menthetetlenül romlani kezdett. Feri pedig, miután dorbézolásaink biokémiából elégtelenhez vezettek (életem első bukása!), eljött a vizsgámra, és az egyetem udvarán gúnyos meghajlással átnyújtotta a *Botrány Clochemerle-ben* című könyvet vizsgasztalódásra.

Ferivel a hétköznapok, az együttes tanulások nem voltak unalmasak (csak éppen a tü-

relme hiányzott hozzá, hogy sikeresek is legyenek). Hát még, ha estéinket is együtt töltöttük! Kalapos doktor az énekesek és balettművészek háziorvosa volt, jóvoltából állandó belépőnk volt az Operaházba. Jelentősebb előadások után együtt lumpoltunk a kisebbekkel az Andrassy út lebujaiban. A Trojkában Feri leszólította a nagy Lakatos Gabriellát, ennek köszönhette Hetényi professzor, hogy – kérésére – 1957 nyarán bemutattam őt a balett magyar nagyszonyának... („Honnan ismered?” – kérdezte áhítattal a hangjában a híres belgyógyász. „Társaságból” – feleltem).

1956 novemberében Feri naponta csábított a disszidálásra. Harmadik telefonhívása után teherautóval állított be a lakásunkra. Ő ezzel utazott a nyugati határra, én ellenálltam. Szüleitől tudtam meg, hogy először Londonba, onnan pedig Kanadába távozott. A család közel fél éven át rendszeresen meghívott, hogy emlékeztessem őket szeretett fiukra. Imre bácsi és családja olyan mértékben szerették Ferit, hogy utánamentek. Feláldozták nagypolgári, gyönyörű lakásukat, és ezen az úton „K” útlevelet szerezve legálisan Angliába vándoroltak ki. Innen a szálak elvesztek, többé már nem érdekeltem őket, nem adtak hírt magukról.

DR. GÖRGÉNYI FRIGYES
belgyógyász, Budapest

Dr. Gesztes Ákos szakgyógyszerész ebben az évben tölti be 39. életévét. Budapesten, a Petőfi Sándor Gimnázium fizika tagozatán kitűnő eredménnyel érettségizett. 1996-ban végzett a Semmelweis Egyetem Gyógyszerésztudományi Karán. A tanulmányi időszak alatt három alkalommal is I. díjat nyert különböző tanulmányi versenyeken. Szakközgazda diplomáját már munka mellett, estin szerezte a Pénzügyi és Számviteli Főiskolán.

Hogy ez előny-e, vagy hátrány, ki-ki döntse el, de tény, hogy dr. Gesztes Ákos az egyetem befejezése óta, tehát már 15 éve ugyanazon a munkahelyen tevékenykedik. A Schering-Plough Central East AG Magyarországi Kereskedelmi Képviselete, majd a Schering-Plough Hungary Kft., 2009. októbertől pedig az egyesülés folytán az MSD munkatársa. Így a másfél évtized alatt sokan megismerhették a mindig mosolygós és előzőkeny, szakmailag magas szintű munkát végző Gesztes doktort. A számlárlétrát az orvoslátogatástól kezdve végigjárta. Először a bőrgyógyászat területén lokális szteroid készítményekkel, majd 2003 végétől a sors kegyéből biológiai terápiákkal foglalkozhatott. Nevéhez kötődik a Remicade – az arthritis és a gasztrointesztinális gyulladáshoz vezető betegségek, valamint a pikkelysömör elleni, hatásos, ma már piacvezető biológiai szer – mellett, a Simponi hazai bevezetése is. Jelenleg is az MSD reumatológiai és dermatológiai csapatának vezetője.

A szakmai karrier mellett, de inkább még azt megelőzően real beállítottsága ellenére fogta néha a ceruzáját vagy a golyóstollát, és verseket vetett papírra. Eleinte elsősorban unaloműzőként faragott rímeket, amire főképpen a gimnáziumi történelemórák monotonája vezette. A szűk családi, illetve baráti körben aratott sikereken felbátorodva születtek újabb és újabb versei. Sajnos mostanában ritkán unatkozik, így egyre ritkábban, inkább csak felkérésre (pl. családi ünnepek) bővílget kézzel írt verseskötete: a „Gesztes Összes”.

G. B.